

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3372/2018. (XI. 28.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Gfv.VII.30.294/2017/3. sorszámú ítélete ellen benyújtott alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó a Kúria Gfv.VII.30.294/2017/3. sorszámú ítélete ellen az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő. Ebben kérte, hogy az Alkotmánybíróság a Kúria fenti döntésének alaptörvény-ellenességét állapítsa meg, és a Fővárosi Ítéletábla 16.Gf.40.534/2016/5. sorszámú ítéletére is kiterjedő hatállyal semmisítse azt meg.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó ügyben az indítványozó (a per felperese) – aki 50%-os mértékű üzletrésszel rendelkező tagja és ügyvezetője volt az alperes gazdasági társaságnak – üzletrész átruházási szerződést kötött egy kívülálló személlyel, aki az üzletrészt megvásárolta, és annak vételárát a szerződés aláírásával egyidejűleg meg is fizette. Az indítványozó a vételi ajánlatot elővásárlási jogára tekintettel megküldte az alperes másik tagjának, aki az indítványozónak címzett, 2015. július 6-án kelt, és július 7-én ajánlott, tértivevényes küldeményben postára adott levelében bejelentette, hogy elővásárlási jogával élni kíván és a vevő helyébe lép. Az alperes másik tagja erről a szándékáról a vevőt is tájékoztatta, de a vevő részére küldött levél „elköltözött” jelzéssel érkezett vissza a feladóhoz. Az indítványozó július 21-én tértivevényes küldeményként postára adott levelében arról tájékoztatta alperes másik tagját, hogy az üzletrészre vonatkozó, elővásárlási joggal kapcsolatos nyilatkozatát július 17-én vette kézhez, azt tudomásul vette, egyben felszólította a vételár megfizetésére. A másik tag ezt a küldeményt augusztus 5-én vette át, de ezt megelőzően július 16-án alapítói határozatokat hozott, amelyekben – egyebek mellett – az ügyvezető személyét és a társaság székhelyét érintő változásokról döntött. A cégbíróság augusztus 5-én kelt végzésével elrendelte az alapítói határozatok szerinti változások cégjegyzékbe történő bejegyzését.
- [3] 1.2. Ezt követően a társasági határozatok felülvizsgálata iránti perben az indítványozó keresetében kérte a bíróságtól az alperes július 16. napján hozott alapítói határozatainak a hatályon kívül helyezését. Érvelése szerint a másik tag ugyan élni kívánt az elővásárlási jogával, azonban július 16-án még nem jött létre közöttük az üzletrész átruházási szerződés, mivel eddig az időpontig nem érkezett meg hozzá az elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó jognyilatkozat, és az üzletrész vételárának kifizetésére sem került sor. A másik tag tértivevényes levélben ugyan tájékoztatta az indítványozót arról, hogy élni kíván elővásárlási jogával, de azt igazolható módon csak július 17-én kézbesítették részére, azaz egy nappal a per tárgyát képező döntések meghozatala után, mindaddig az időpontig a társaságnak két tagja volt, ezért csak szabályszerű taggyűlésen hozhatott volna határozatokat. Az alperes ugyanakkor – egyebek mellett – vitatta, hogy az indítványozó a nyilatkozatot csak július 17-én kapta meg, mivel a csatolt iratokból megállapítható, hogy a július 17-én az indítványozó részére kézbesített ajánlott küldemény azonosító száma eltér a július 7-én feladott ajánlott küldemény ragszámától. A július 17-i tértivevény – az alperes állítása szerint – valójában egy később postára adott, az indítványozóhoz más tárgyban intézett alperesi levél kézbesítését igazolja, amelyben többek között megerősítette a már korábban közölt elővásárlási joga gyakorlásának a szándékát is.
- [4] Az elsőfokú bíróság ítéletében hatályon kívül helyezte az alperes július 16-án hozott alapítói határozatait. Ebben tényként rögzítette, hogy a másik tag július 7-én ajánlott, tértivevényes küldeményként postára adott levelében értesítette az indítványozót elővásárlási joga gyakorlásáról, azt azonban az alperes nem bizonyította, hogy ez a küldeménye mikor érkezett meg. Az elsőfokú bíróság utalt a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 7. §-ában foglaltakra, és megállapította, miután az alperes nem bizonyította,

hogy az elővásárlási jogra vonatkozó nyilatkozata július 16-ig, a per tárgyát képező alapítói határozatok meghozataláig az indítványozóhoz megérkezett, az alperes másik tagja nem tekinthette volna magát egyedüli tagnak, ezért az alapítói határozatok meghozatalára nem volt jogosult.

- [5] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta. Döntését azzal indokolta, hogy az nem volt vitatott, hogy a másik tag az elővásárlási joga gyakorlására vonatkozó, az indítványozóhoz címzett nyilatkozatát július 7-én postára adta, mint ahogyan az sem, hogy a küldeményt az indítványozó megkapta. Az indítványozó azonban állította, hogy a levelet részére csak július 17-én kézbesítették. A bíróság szerint az indítványozó ezen állítása valótlan, mivel a posta igazolása szerint július 17-én másik azonosító számon egy – július 16-án postára adott – másik küldeményt kézbesítettek a részére, amely az indítványozó által július 20-ra kitűzött taggyűléssel kapcsolatos tartalmú volt, és csak múlt időben jelezte, hogy a másik tag korábban már élt az elővásárlási jogával, így megszerezte a társaság valamennyi üzletrészét. A július 17-én az indítványozó által átvett levél tehát – a bíróság álláspontja szerint – nem az elővásárlási jog tényleges gyakorlására vonatkozott, hanem csak visszautalt a július 7-én postára adott levélre. A bíróság szerint mindebből pedig az következik, hogy az indítványozó mindkét levelet megkapta, az utóbbit július 17-én, a július 7-én postára adottat pedig nyilvánvalóan ennél korábban. Fentiek alapján a bíróság álláspontját akként összegezte, hogy „[a] felek által csatolt okiratok, a postai igazolás, illetve a felek előadásai összevetése nyomán megállapította, hogy az üzletrész adásvételi szerződés 2015. július 16-ig – július 7. és 16. közötti időpontban – létrejött, melyhez külön írásbeli szerződésre nem volt szükség. A rendelkezésre álló adatok szerint az adásvételi szerződést a tag a társaság új ügyvezetőjének bejelentette. Mindezért a támadott határozatok nem jogszabálysértőek.”
- [6] Az indítványozó felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Ítéletében rögzítette, hogy a felülvizsgálati kérelemben állított jogszabálysértéseket a jogerős ítéletben megállapított tényállás alapján vizsgálta, mivel az indítványozó az érdemi döntés szempontjából nem releváns iratellenességre hivatkozott, illetve a perben jelentőséggel bíró körben, a postára adás tekintetében téves állítást tett. A peres felek nyilatkozatai alapján a Kúria megállapította azt is, hogy „[e]bből következően az iratokkal nem ellentétesen rögzítette a másodfokú bíróság ítéletében, hogy a július 6-án kelt levél július 7-én felperes részére történő postára adásának ténye a másodfokú eljárásban már nem volt vitatott”. Az indítványozó felülvizsgálati kérelmében hivatkozott ugyan a Gt. 7. §-ának a megsértésére, de ezzel kapcsolatosan a kúriai döntés kiemeli, hogy a másodfokú bíróság döntésének az alkalmazott jogszabályok felsorolását tartalmazó részében ez a jogszabályhely nem szerepel, a jogerős ítélet indokolásában írtak szerint a bíróság „döntése során a Gt. üzletrész átruházására vonatkozó szabályait, valamint a Gt. 9. §-ára utalással a Ptk. 123. §-át alkalmazta.” A Kúria ítélete rámutat továbbá arra is, hogy a jogerős ítélet „későbbiekben sem utal a Gt. 7. § (2) bekezdésében felállított törvényi vélelem alkalmazására, sem a jogszabályhely felhívásával, sem annak tartalmára hivatkozással. A másodfokú határozat indokolásából egyértelműen megállapítható, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok, így a felek által csatolt okiratok, a postai igazolás, illetve a felek előadásai összevetése és együttes értékelése eredményeként jutott arra a következtetésre a másodfokú bíróság, hogy az elővásárlásra jogosult július 7-én postára adott nyilatkozata július 16-át megelőzően megérkezett a felpereshez.” A Kúria döntésének indokolásában hangsúlyozta továbbá, hogy „[a] felperes a felülvizsgálati kérelmében a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértésére nem hivatkozott, így figyelemmel a Pp. 272. § (2) bekezdésére, illetve az abban írtakat értelmező, a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK véleményben foglaltakra, a Kúria érdemben nem vizsgálhatta, hogy a másodfokú bíróság a perben rendelkezésre álló bizonyítékokat jogszerűen mérlegelte-e. Az azonban rögzíthető, hogy a Gt. 7. §-ának rendelkezéseiből nem következik, miszerint a tértivevényes küldemény esetén az átvétel időpontját igazoló tértivevény hiányában a perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ne lehetne mérlegelés útján megállapítani a kézbesítés időpontját.” Miután a másik tag nyilatkozata a fentiek szerint az alapítói határozatok meghozatala előtt az indítványozóhoz megérkezett, így az hatályosult, „erre tekintettel a jogerős ítélet arra vonatkozó megállapítása, hogy az adásvételi szerződés a felperes és a tag között az elővásárlási jog gyakorlásával 2015. július 16-át megelőzően létrejött, a hivatkozott jogszabályhelyeknek megfelelő”- zárja ítéletének indokolását a Kúria.
- [7] 1.3. Az indítványozó beadványában foglaltak szerint a Kúria döntése sérti az Alaptörvény B) cikke (1) bekezdését, az R) cikke (2) bekezdését, 28. cikkét és XXVIII. cikke (1) bekezdését. Az Alaptörvény B) cikke (1) bekezdésének vélt sérelmeként előadja, hogy véleménye szerint nem csak a jogi normáknak, hanem a gyakorlati jogalkalmazásnak is kiszámíthatónak kell lennie, de ügyében a bíróságok az „egyértelmű rendelkezést tartalmazó normát” nem, illetve nem megfelelően alkalmazták, ezáltal ellehetetlenítették az egyes jogintézmények kiszá-

míthatóságát is. Az indítványozó megítélése szerint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) ügyében alkalmazott rendelkezése „a jogszabály céljával összhangban akként értelmezhető és értelmezendő, hogy amennyiben a felülvizsgálati kérelem hivatkozik a jogszabálysértésre és tartalmában megjelöli a megsértett jogszabályhelyet, akkor annak vizsgálata nem mellőzhető arra tekintettel, hogy a jogszabályhely nem, vagy tévesen került megjelölésre.” Erre figyelemmel a Kúriának az indítványozó nézete szerint vizsgálnia kellett volna azt is, hogy a másodfokú bíróság döntésében jogszerűen mérlegelte-e a rendelkezésére álló bizonyítékokat. A Kúria ráadásul az ezzel ellentétes álláspontját egy, a Pp. vonatkozó rendelkezésével ellentétes PK véleményre hivatkozással alakította ki az indítványozó szerint, jóllehet „egy jogalkalmazó szerv által hozott és a bírói gyakorlatban alkalmazandó határozat, illetve vélemény nem írhatja felül a törvényi rendelkezést figyelemmel a jogszabályi hierarchiára, így a bíróságok nem alkothatnak törvénnyel ellentétes, a bíróságok által kötelezően alkalmazandó kollégiumi véleményeket, pláne nem írhatják felül a jogszabályi rendelkezéseket”. Az indítványozó ezt követően rögzíti azt is, hogy szerinte a régi Pp. egy másik, ügyében releváns rendelkezése „a jogszabály céljával összhangban” miként „értelmezhető és értelmezendő,” hozzátéve, hogy „a jogszabály ettől való eltérő értelmezése az alapjog megsértését és a jogbiztonság csorbulását jelenti.” Az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésének sérelme a támadott ítéletekben azáltal valósult meg az indítványozó állítása szerint, hogy bíróságok ügye elbírálása kapcsán egy mindenkire kötelező érvényű jogszabályt hagytak figyelmen kívül indokolás nélkül. Az indítványozó megítélése szerint a bíróságok „az Alaptörvény 28. cikkével ellentétes jogalkalmazásuk során az alkalmazott jogszabályok szövegét nem azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezték.” Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) bekezdése általa állított sérelmének alátámasztásaként rögzíti, hogy „jelen ügyben pedig egyértelműen megállapítható, hogy a bíróságok indokolási kötelezettségüknek Alaptörvényt sértő módon nem tettek eleget”, illetve az ügyében eljáró bíróságok „az alkalmazandó és hatályos jogszabályi rendelkezések [a Gt. 7. § (2) bekezdés, Pp. 272. § (3) bekezdés] figyelmen kívül hagyásával, illetve téves értelmezésével” hozták meg döntéseiket. Sérelmének lényegét e körben az indítványozó abban látja, hogy az általa támadott bírói döntések nem tértek ki indokolásukban arra, hogy szerintük miért nem volt alkalmazandó az ügy eldöntésekor a Gt. 7. §-a, illetve azt miért nem alkalmazták, és a Kúria nem tért ki ítéletében arra, hogy a másodfokú bíróságnak az – indítványozó szerint – „alkalmazandó és hatályos jogszabályt negligáló döntése miért nem minősül jogszabálysértőnek.” Az indítványozó szerint a Kúria ítéletének indokolása tartalmazza ugyan, hogy a másodfokú bíróság döntésének meghozatala során a Gt. vonatkozó rendelkezését azért nem alkalmazta, mert a rendelkezésére álló bizonyítékok mérlegelésének eredményeképpen, azok alapján hozta meg határozatát, ugyanakkor ezzel összefüggésben kritikát fogalmaz meg akkor, amikor megállapítja, hogy „ezen indokolás elfogadása és helytállóságának megállapítása odáig vezetne, hogy a bíróságok jogosultak lennének eldönteni, hogy egyes jogszabályhelyeket alkalmaznak, míg másokat önkényesen figyelmen kívül hagynak döntésük meghozatala során.” Ezt követően az indítványozó beadványában kitér még arra, hogy a Kúria indokolása számára azért sem fogadható el, mivel „a Kúria az ítéletének korábbi részében arra hivatkozott, hogy nem jogszabályba ütköző az ítélet, mert a másodfokú bíróság az alkalmazott jogszabályok körében nem hivatkozott a Gt. 7. § (2) bekezdésére, így azt nem is alkalmazta. A Fővárosi Ítélet tábla a sérelmezett ítéletben az alkalmazott jogszabályok körében a Pp. 206. § (1) bekezdését sem jelölte meg, mely a Kúria korábbi érvelése értelmében azt jelenti, hogy a bíróság azt nem alkalmazta, melyből következően a jogszabály alkalmazásnak elmulasztása folytán az ítélet jogszabályba ütközése a Kúria – nyilvánvalóan helytelen álláspontjából következően – szerint nem állapítható meg, így az ezzel kapcsolatos elvárás is érthetetlen.”

- [8] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság először az ügyrendjében meghatározottak szerint tanácsban eljárva az alkotmányjogi panasz befogadásáról dönt, azaz arról, hogy az indítvány megfelel-e az alkotmányjogi panasz befogadhatóságára vonatkozó törvényi – formai és tartalmi – követelményeknek. A testület megállapította, hogy az indítvány határidőben érkezett, az indítványozó érintettnek tekinthető és a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette.
- [9] 2.1. Az Abtv. 27. § a) pontja alapján az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelme esetén nyújtható be alkotmányjogi panasz. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványnak az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésének és 28. cikkének a sérelmére alapított elemei a fenti feltételnek nem felelnek meg, mivel azok nem az indítványozó Alaptörvényben biztosított alapjogait tartalmazzák. Az Alkotmánybíróság továbbá az Alaptörvény hatálybalépése után is fenntartotta korábbi értelmezését és erre épülő gyakorlatát, mely szerint a jogbiztonság önmagában nem olyan alapjog, amelyre egyedüli alapként alkotmány-

jogi panasz alapítható, így a B) cikk (1) bekezdésének vélt sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a hátrányos tartalmú visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén – lehet alapítani {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14]–[17]; 3323/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]}. Az indítványozó beadványában megjelölt sérelme nem tartozik a fentiek szerint megjelölt kivételes esetek körébe, ezért a B) cikk (1) bekezdésének az indítványozó által állított sérelme sem volt a jelen ügyben folytatott alkotmánybíróági eljárás során érdemben vizsgálható.

- [10] 2.2. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az (1b) bekezdés e) pontja alapján pedig a kérelem akkor határozott, ha megfelelő indokolást tartalmaz arra nézve, hogy a kifogásolt bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Ennek kapcsán az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványnak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét állító eleme, figyelemmel a 2.3. pontban (Indokolás [11]–[13]) írtakra, – alkotmányjogilag értékelhető indokolás, illetve releváns érvelés hiányában – nem felelnek meg ennek a törvényi kritériumnak, ezért az Alkotmánybíróság ezt az indítványelemet sem vizsgálhatta érdemben.
- [11] 2.3. Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság Abtv.-ben meghatározott egyes tartalmi feltételeinek – a 2.1. és a 2.2. pontokban (Indokolás [9]–[10]) kifejtettek miatt – nem felel meg, ezért az érdemben nem vizsgálható. Az Alkotmánybíróság a befogadhatósági akadályok fennállásának megállapításán túl a jelen ügyben is hivatkozik arra, az évek óta folytatott és az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető, következetes gyakorlatára, amely szerint – mivel a testület „az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve”, ezért – eljárása során nem vizsgálhatja felül a támadott bírói döntés jog-, illetve törvényszerűségét. Ezt már csak azért sem teheti meg, mert ez esetben az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdése szerint a bíróságok számára megfogalmazott, a 25. cikk (2) bekezdésében konkretizált igazságszolgáltatási hatáskörben, következőképpen alaptörvény-ellenesen járna el. Ezért „[ö]nmagában a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna” {elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}.
- [12] Az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó – társasági határozat felülvizsgálatára irányuló – ügyben az eljáró bíróságoknak abban kellett döntenie, hogy a peres felek között létrejött-e az üzletész adásvételi szerződés, ha igen akkor az indítványozó által támadott társasági határozatok meghozatala előtt vagy az után. Ennek megállapításánál döntő jelentőséggel bírt annak a ténykérdésnek a tisztázása, hogy az indítványozó mikor vette kézhez a másik társasági tagnak az üzletészre vonatkozó, elővásárlási joggal kapcsolatos nyilatkozatát tartalmazó postai küldeményt. Az átvétel időpontjával kapcsolatosan a másodfokú bíróság ítéletében részletesen ismertette a döntését – megítélése szerint – megalapozó tényeket és körülményeket, álláspontját pedig akként összegezte, hogy „[a] felek által csatolt okiratok, a postai igazolás, illetve a felek előadásai összevetése nyomán” megállapítható, hogy az üzletész adásvételi szerződés a társasági határozatok meghozatala előtti időpontban a peres felek között létrejött, mert az indítványozó a másik tagnak az ügy elbírálása szempontjából releváns küldeményét a társasági határozatok meghozatalát megelőzően átvette. A Kúria – amellett, hogy osztotta a jogerős ítélet ezen megállapítását – rögzítette továbbá azt is, hogy „[a] Gt. 7. §-ának rendelkezéseiből nem következik, miszerint a tértivevényes küldemény esetén az átvétel időpontját igazoló tértivevény hiányában a perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ne lehetne mérlegelés útján megállapítani a kézbesítés időpontját.” Jelen ügyben a peres indítványozó beadványában valójában a számára kedvezőtlen bírói döntések tartalmi, törvényességi szempontú kritikáját fogalmazta meg akkor, amikor a bíróságok tényállás-megállapítási, bizonyítási, bizonyíték-értékelési és mérlegelési, jogalkalmazási, ezen belül jogszabály-értelmezési, valamint az alkalmazandó jog meghatározására irányuló tevékenységét, és végső soron a döntés – számára nem elfogadható – indokolását kifogásolja. Az Alkotmánybíróság azonban a hatáskörébe tartozó ügyek kapcsán kizárólag alkotmányjogi – nem pedig szakjogi – kérdésekben dönt, azaz a konkrét ügy elbírálása a bíróság feladata. Ezzel áll összefüggésben az is, hogy az Alkotmánybíróság nem ténybíró, a bizonyítási eljárás lefolytatása, a bizonyítékok értékelése és ezen keresztül a tényállás megállapítása, a jogszabályok értelmezése, az ügyben irányadó jog megállapítása, a hozott döntések megfelelő indokolása, illetve mindezek bizonyos fokú felülvizsgálata a jogorvoslati eljárás(ok) során a bíróságok, végső soron a Kúria feladata. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, azaz annak, hogy a bíróságok egy-egy tényt miként értékelnek, valamint a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel. A bíróságok

ezen értékelő tevékenysége tehát nem lehet alkotmányossági vizsgálat tárgya {lásd pl. 7/2013. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [33], [38]}.

- [13] Amint arra a 148/D/2011. AB határozat is rámutatott „[a]z, hogy az indítványozó a konkrét ügyében – a jogorvoslat ellenére – pervesztes lett, azaz a jogerős határozatot hozó bíróság nem osztotta [jogi] álláspontját egy konkrét kérdésben, nem teszi az eljárást tisztességtelenné, emiatt nem válik az eljárás és a döntés önkényessé sem” (ABH 2011, 2352.). Az Alkotmánybíróság megítélése szerint ugyanilyen megítélés alá esik az az eset is, amikor – mint jelen ügyben – az indítványozó a bírói döntés indokolásának hiányára hivatkozással ténylegesen a támadott ítélet indokolásában foglaltakkal nem ért egyet, annak érveit és alátámasztását nem osztja, illetve vitatja. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint jelen ügyben az indítványozó által benyújtott alkotmányjogi panasz valójában azt célozza, hogy a Kúria által felülvizsgált és eldöntött tény és jogkérdéseket mintegy negyedfokú bíróságként vizsgálja felül az Alkotmánybíróság és a Kúria álláspontjától eltérően értékelje azokat {lásd még: 3172/2015.(VII. 24.) AB végzés, Indokolás [20]; 3063/2018. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [28].}
- [14] 3. Az Alkotmánybíróság fentiek alapján megállapította, hogy a jelen ügyben benyújtott alkotmányjogi panasz nem vet fel bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, illetve nem tartalmaz alkotmányjogi szempontból releváns indokolást sem.
- [15] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva az alkotmányjogi panaszt – figyelemmel az Abtv. 52. § (1b) bekezdése e) pontjára és 27. § a) pontjára – az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (2) bekezdés h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2018. november 20.

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/329/2018.

